

Ω

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα οκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμυός την εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θὰ δέχομαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'σ' ας 'Επαρχίας — και 'σ' τὸ 'Εξωτερικόν,
έπειδὴ καιρούς πτωχείας — τρέχει τὸ 'Ελληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα, δώδεκα και μόνο,

γιὰ τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'σ' τὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταί — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' ἐμ ἐ.
Μές 'σ' τὼν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμυός μας μιὰ δεκάρα.

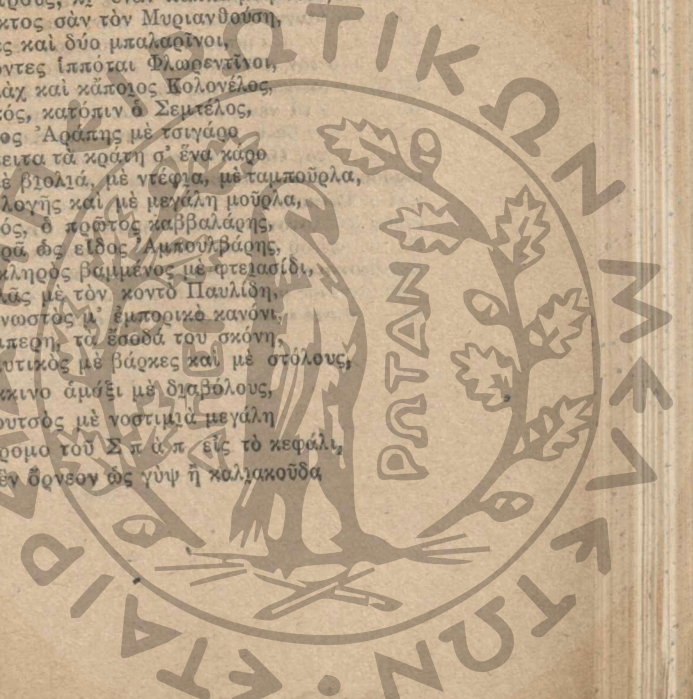
Πέντε τοῦ μηνὸς Μαρτίου,
συμφυρμός λιοῦ παντοίου.

Έπτά ποῦντος κι' ἐννενηντα και ἀκόμη ἐκατό,
τὼν 'Απόκρεω τὸ τέλος μετὰ λύπης χαιρετῶ.

Φασουλῆς και Περικλέτος ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τι ἑκτακτος Κυριακή ἐκεῖν' ἡ περασμένη!
ἐπὶ πολὺ σὲ βεβαίω 'σ' τὴν μνήμην μου θὰ μένῃ.
Π.—'Αλήθεια, βρέ, πὼς ἦσουναι και σὺ 'σ' τὸ Κομητάτο;
Φ.—'Εγὼ σὲ εἶδα, Περικλή, πὼς ἦσουν ἀπὸ κάτω.
Εἶδες τί κόσμος, τί ντουναῖς, τί πλῆθος, τί ἀσκέρι!
ἀπὸ παντοῦ ἐσπεύχοντο παιδιὰ, γυναῖκες, γέροι,
καρὺδι κάθε καρυδιάς, λογῆς λογῆς, φηγούραις,
κι' ἐκύτταζες τεράματα και ἀνακατοσουραῖς,
και δὸς του ἐστιβάζοντο σάν τῆς σαρδέλαις ὅλοι
και τότε πότε 'εὐσούφρωναν κανένα πορτοφόλι.
Κλητῆρες δέ, βρέ Περικλή, μετὰ ὑπαστυνόμων
ἐφρούρουν τὴν ἀσφάλειαν εἰς ἓνα κι' ἄλλον δρόμον
κι' ἐργονθοκόπουν κάποτε τὰ λυσσαλά πληθήνη
και εἶχε μιὰν κίνησιν ἡ πόλις ἀσυνήθη,
ἀλλὰ και χωροφύλακες ἐφ' ἵππων και ἀλόγων
ἀπὸ ρυιῆρος ἔτρεχαν χωρὶς κανένα λόγον,
και μοῖραχοι ἐφαίνοντο ξιφῆρεις τότε τότε
και λοχαγοὶ και δεκανεῖς καθὼς και στρατιῶται,
κι' ἐν μέσῳ τῆς ὀχλοβοῆς και τώσης τρικυμίας
ἐφάνη κι' ὁ Διευθυντὴς ὁ τῆς 'Αστυνομίας,
και μόνον δύο ἔλειψαν σ' αὐτὴ τὴν φασαρία,
ὀλίγον πυροβολικὸν και ἡ καββαλαρία.
'Εκεῖ παρῆσαν αἱ ἀρχαὶ και ὅλα τὰ φουσατά
ὁποῦ θαρροῦσες, Περικλή, πὼς θὰ γενῇ παράτα,
και κατηφεῖς ἐστέκοντο και λυπημένοι ὅλοι
και μοῦ ἐφαίνετο τὸ πᾶν ὡς νὰ ἐμελαγχόλει
και λιγγία κι' ἐφριττε ὁ νοὺς και ἡ καρδιά
κι' ἐνόμιζα πὼς θὰ γενῇ κι' ἐδῶ καμμιὰ κηδεῖα
τοῦ πρῶην Αὐτοκράτορος τῆς φίλης Γερμανίας...
Π.—Βαβαί τῆς τρέλλας, Φασουλῆ, και τῆς πολλῆς μανίας!
Φ.—Λοιπὸν ὁ κόσμος ἔχασκε με ἀνοικτὸ τὸ στόμα

ἀλλὰ κανέναν μασκαρᾶς δὲν ἤρχετο ἀκόμα,
Περνᾷ μιὰ ὥρα... τίποτα... περνᾷ και ἄλλη μιὰ...
κανέναν δὲν ἐφαίνετο, σιγὴ και νηνεμία.
Και παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἔλθῃ τὸ ἐσπέρας
ὅταν ἐφάνη ἔξαφνα θαλάσσιόν τι τέρας,
ὡς εἶδος φώλια δηλαδή, ὡς εἶδος τι δελφίνι,
και ὁ καθένας ἄρχισε τὴν γνώμην του νὰ δίνῃ.
Μετὰ τὸ ψάρι, Περικλή, περνᾷ τὸ γαϊτανάκι
και μιὰ κυρὰ με καλικὸ ποῦ ἐπαῖξε σχοινάκι,
κατόπιν 'Αγγλὸς τζέντλεμαν με κόκκινη γρακέτα,
μετὰ τὸν 'Αγγλον γαῖδαρος με μιὰ χρυσὴ σπαλέτα,
μετὰ τὸν ἄνθρωπον με παραδολὴ γραβάτα,
μετὰ τὸν ἄνθρωπον πολλοὶ με ἄλογα βαρβάτα,
μετὰ τοὺς ἵππους οἱ Τρελλοὶ με γουρλωμένο μάτι,
με στίχου Κόκκου πετακτοὺς και μ' ἀρκετὸ ἀλάτι,
με βουλευτάς, με ἱατροὺς, κι' ἓναν παπᾶ με μούσι,
ποῦ ἦτον ἀπαράλλακτος σάν τὸν Μυριανθοῦση,
κατόπιν ἀνθοπωλίδες και δύο μπαλαρίνοι,
κατόπιν ἀπαστράπτοντες ἱπποὶ Φλωρεντινοὶ,
κατόπιν ὁ Σεῖφουλλάχ και κάποιος Κολονέλος,
κατόπιν ἓνας τριχωτός, κατόπιν ὁ Σεμτέλος,
κατόπιν ἓνας ἐριππος 'Αράπης με τσιγάρα
και τῆς Εὐρώπης ἔπειτα τὰ κρατὴ σ' ἓνα καθρὼ
με μπασαβιόλαις, με βιολιά, με ντέφια, με ταμπούρα,
με φορεσιὰς λογῆς λογῆς και με μεγάλη μούρα,
κατόπιν ὁ Σταυριανός, ὁ πρῶτος καββαλάρης,
εἰς ἓναν πράσινο καθρὼ ὡς εἶδος 'Αμπού-βάρης,
κατόπιν ὁ παπᾶ Σπληνὸς βαμμένος με φτερισίδι,
κατόπιν δὲ ὁ Δαμαλᾶς με τὸν κοντὸ Παυλίδη,
κατόπιν Γρίβας ὁ γνωστός μ' ἐμπορικὸ κανόνι,
τὰ ἔξοδά του μπουμπέρη, τὰ ἔξοδά του σκόνη,
μετὰ τὸν Γρίβαν ναυτικός με βάρκες και με στόλους,
μετὰ τὸν ναυτὴν κόκκινον ἀμάξι με διαβόλους,
μετὰ τὴν ἀμαξαν κουτσὸς με νοστιμὰ μεγάλη
και με τὸν σιδηροδρόμον τοῦ Σ π ἂ π, εἰς τὸ κεφάλι,
μετὰ τὸν Σ π ἂ π ἐν ὄρνειον ὡς γυψὴ καλακοῦδα

και μετ' αὐτὴν ὁ Κορωνιδὸς σὺν μαλλιαρῇ ἀρκουῖδᾳ, μετὰ τὴν ἀρκτον νομικὸς θρηγῶν μὲ μιᾶν λυράν κ' ὀπίσω νύμφη σύρουσα τῆς μόδας προικοθήραν, μετὰ τὴν νύμφην κάμηλος μὲ φόρους φορτωμένη, μετὰ τὴν κάμηλον δαὸ τρεῖς καλὰ μουντζουρωμένοι, κατόπιν δὲ τῶν φοβερῶν ὀρνέων καὶ καμήλων τὸ Συνδικάτου ἤρχετο τῶν Ἀρχαιοκαπῆλων μὲ τοῦ Μουσείου, Περικλῆ, τὰ ρέστα εἰς τὸ χέρι προσωρισμένα φαίνεται διὰ τὰ ξένα μέρη, κατόπιν Σημίαν ὁ σφοδρὸς μ' ἀρχαιολόγους βλάκας, κατόπιν δὲ παρείπειτο θρηγῶν ὁ Ποστολάκας, κατόπιν δὲ μὲ τὸν μπερδὰ σὺ ἐσχάτος ἐφάνης καὶ ὑποκλίσεις ἀρχισες μεγάλας νὰ μοῦ κῆνης καὶ τὴν φωνὴ σου ἀλλάξες γὰρ νὰ μὴ σὲ γνωρίσω καὶ μ' ἔκαμες ἀληθινὰ γὰρ τοῦτο ν' ἀπορήσω, ἀλλ' ἂν καὶ ἦσουν μασκαρᾶς ἀπάνω εἰς τὸ κάρω ἐγὼ σὲ ἀνεγνώρισα ταχέως, μὴ κάρω, κ' ἐπρότεινα τὸ πρῶτιστον νὰ σοῦ δοθῇ βραβεῖον. . .

Π. — Θὰ σ' εἰμ' εὐγνώμων, Φασουλῆ, καθ' ὅλον μου τὸν βίον.

Φ. — Τῶν μασκαράδων τοιγαροῦν πηγαίνουσιν καὶ τῶν κυρίων θεατῶν ἀλλήλοπαυμένων καὶ ὠθιμένων τοῦ ἐνὸς μετὰ τοῦ ἄλλου φύλλον καὶ ἀπτόντος ἐνίοτε ὅσους παρσάτωτας ξύλου, τὸ Κομητάτου δι' ἐνὸς ἐκ τῶν πολλῶν κηρύκων σπουδαῖον ὄντως ἐκτελοῦν καὶ σοβαρὸν καθήκον ὅσους μασκαράδες ἔδιδε τὸ ἓνα κ' ἄλλο γέρας, σάλπιγγος τοῦ κηρύκος μὲ σάλπιγγα ἢ κέρας. Κ' εἶπε ὁ Ρότσιλδ καὶ ὁ Φράγκ «νὰ βραβευθῇ ἐκεῖνος», ἀλλ' εἰς αὐτὸ ἀντέτεινε ὁ Χρήστος Μαλανδρινός, εἰς τοῦτο δ' ἐσυμφώνησε κ' ὁ Καραμάνος κ' ἄλλοι, κ' ὠμίλει σοβαρῶς ὁ Φράγκ μετὰ τοῦ Μαλανδρινού, κ' αὐτὸς μὲ τὸν Καμπούρογλου τὸν Γιάγκο ἐσυζητεῖ, κ' αὐτὸς ὠμίλει «στὸν Σχινά, κ' αὐτὸς στὸν Βελλανίτη, κ' αὐτὸς στὸν Ἀργυρόπουλο, κ' αὐτὸς στὸν Ρούκη πάλι, κ' αὐτὸς στὸν Τσάτσο, καὶ αὐτὸς στὸν Λάμπρο τὸν Μιχάλη, κ' ὁ ἓνας ἐσκουζε «ναί, ναί», κ' ὁ ἄλλος «ὄχι, ὄχι,» ἐνθ' ἔην ὁ Σουρῆς σκυμμένος σὲ μιὰ κόχη φωνάζει ἑξαφνα κ' αὐτὸς «ἐγὼ θὰ σὰς προτείνω νὰ βραβευθῇ κ' ὁ Περικλῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐκεῖνο. . .» Εἰς τοῦτο ἐσυμφώνησε κ' ὁ Καραμάνος κ' ἄλλοι, ἀλλ' ἔκραξε ὁ Πρόεδρος μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη: «δὲν πρέπει νύχθ' ὁ καθεὶς ἴδιό του μανιφέστο, εἰς κοίρανος, εἰς βασιλεὺς τῶν μασκαράδων ἔστω. . .» Τοιούτων οὖν, βρὲ Περικλῆ, καὶ ἄλλων συμβαινόντων καὶ τῶν κλητήρων καὶ φρουρῶν τὰ πλῆθη διωκόντων, κηρύκων δὲ καὶ σάλπιγγων ὀσέως σάλπιγγων καὶ τὰ βραβεῖα ἐν πομπῇ τελεταρχῶν δίδοντων εἰς μασκαράδες ἐκλεκτοὺς καθὼς καὶ ξυμπολύτους. . .

Π. — Μ' ἐλύσσαξες, βρὲ μασκαρᾶ, μ' αὐτὰς τὰς ἀπολύτους.

Φ. — Ὁ βασιλεὺς, βρὲ Περικλῆ, μὲ τῆς Αὐλῆς τὸ σῶμα ὅτου Ὑπουργείου τάντιν ἐκάθητο τὸ δῶμα μὲ μελανὰ ἐνδύματα κ' ἀνάμεστος ἀνίας διὰ τὸν Αὐτοκράτορα πενθῶν τῆς Γερμανίας, καὶ τῶν κυρίων θεατῶν ἐκύτταξε τὸ ρεῦμα καὶ τοῦ μεγάλου τοῦ λαοῦ ἐθαύμαζε τὸ πνεῦμα. Ἐγὼ δὲ, φίλε Περικλῆ, τὸ ἐρπετόν, τὸ κτήνος, τὸν ἐβλεπα πολὺ συχνά, μὰ μ' ἐβλεπε κ' ἐκεῖνος, καὶ ὁ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς καθήμενος πλησίον διὰ τὸ Νομισματικὸν τοῦ ἔλεγε Μουσείον. Ὁ Δεληγιάννης μοναχὰ δὲν ἦτον ἐκεῖ πέρα, ἴσως ἐρρέμβαζε μακρὰν εἰς ἀνοικτὸν ἀέρα, ἴσως ὑπὸ τὸν πλάτανον τῆς Κηφισοῦς ἐκείνον ἐθρῖνε γοερῶτα τὰς τύχας τῶν Ἑλλήνων, οἰκτείρων τὰ γενόμενα μὲ ὅλα τὰ σωστά του καὶ ῥίπων βέλη Πάρθου κατὰ τοῦ Κομητάτου, διότι τοῦτο, Περικλῆ, κατὰ τὸν Δεληγιάννη σφοδρὰν ἀντιπολίτευσιν ὅτ' ὁ Σύνλογός του κάνει καὶ ὁ Τρικούπης δι' αὐτοῦ τοῦ Κομητάτου ἦδη ὅτ' ὁ Σύνλογος τοῦ Θεοδωρῆ σπουδαῖον τραῦμα δίδει, καὶ δι' αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτοῦ τεκταίνει νέους δόλους κ' ἀποκοιμίζει τὸν λαόν καὶ μασκαρεῖται ὅλους, ἐνθ' ἡμῶν μασκαρᾶς δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀλλ' ἔπρεπε κατάκλητος ὅτ' ὁ σπῆτι του νὰ μείνῃ

καὶ νὰ φαῖν ἀμέτοχος, ψυχρὸς καὶ κρύος λίθος καὶ μαῦρον σάκκον νὰ φορῇ καὶ νὰ κτυπᾷ τὸ στήθος καὶ τὰ μαλλιά του νὰ τραβᾷ καὶ μὲ τὰ δαὸ του χεῖρα καὶ ν' ἀκονίζῃ διαρκῶς ξουράφια καὶ μαχαίρια, καὶ μόνος του νὰ ὀμιλῇ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ τέλος ν' ἀντιναχθῇ ἐπάνω ὅσους ἀέρας καθὼς ὁ πάλαι Ἡρακλῆς ἐτίναξε τὸν Λίχον. . .

Π. — Μὰ δὲν μοῦ εἶπες τίποτα γὰρ τὸν χορὸ τοῦ Ψύχα.

Φ. — Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ, αὐτὸς δὲν ἦτο μάλας, ὡσάν κ' αὐτὸν δὲν ἔγινε, οὐδὲ θὰ γίνῃ ἄλλος. Ἀλλὰ συμβάντα, Περικλῆ, διάφορα τοῦ κόσμου καὶ ὅλως ἀνεξήγητα ἐκ τῆς θελήσεώς μου, ὁ ἴδιός μου ὁ χορὸς, ποῦ ἔπιασε δαὸ φύλλα, τοῦ Γουλιέλμου ἢ θανῇ κ' ἄλλα πολλὰ ποικίλα, αὐτὰ κ' αὐτὰ μ' ἐμπόδισαν νὰ σοῦ τὸν περιγῶν κ' ὅσο τὸ συλλογίζομαι μοῦ ἔρχεται νὰ κλάω. . .

Π. — Καὶ πάλι τὰ ἐγκώμια μοῦ ἀρχισες, Περικλῆ.

Φ. — Τί νοικοκυρὸς μάλαίμα καὶ τί κυρὰ διαμάντι, μὲ κατὰ μάτια, μάτια μου, ποῦ λὲς πᾶς ἔχουν μάτια καὶ νὰ τρελλάνουν εἰμποροῦν καὶ σένα τὸν κανάρι. Τί τρόποι, τί εὐγένεια, καὶ τί φιλοφροσύνη! πῶσαι μεγάλοι δέσπονται καὶ πῶσαι δεσποῦνται, ὅλως ἐκεῖναις δηλαδὴ ποῦ ἦσαν ὅτ' ὁ χορὸς μου. . .

Π. — Ἐλύσσαξες μὲ τοὺς χορούς, μαρὴ πομπὴ τοῦ δρόμου.

Φ. — Ὁχ! κ' ἂν ἀρχίσω νὰ τὰ 'πῶ τὰ πάθη μου τραγοῦδι, ἢ μαρὴ γῆ μαραινεται, δὲν βγάξει πρὶ λουλούδια. Ὁχ! κ' ἂν ἀρχίσω νὰ σοῦ 'πῶ τὰ τέλεια εἰς τὸν μῦθον μιὰ ἐβδομάδα, Περικλῆ, θὰ ἔχω νὰ σοῦ πᾶλλον. Ἐκεῖν' ἢ ντάμα ἢ κάρω, ἢ κοῦπα καὶ ἢ πῆλα, ὅλως μὲ γούστο, μ' ὁμορφιά, μὲ νάξια καὶ μὲ γλῶσσα κ' ἐγὼ καθὼς ἀντίκρισα ἐκεῖνο τὸ μικροῦτο ἀμέσως ἐκακάρωσα καὶ ἔλπα, Περικλῆ, «μὲ τέτοιαις ντάμας νάπαιζα κ' ἂς ἦμουν τέττοιος πάντα» Ἀχ! Περικλῆ μου, βᾶστα με. . .

Π. — Ἀμμὲ κ' ἢ Μπέμπη, Περικλῆ, τοῦ Στεφανῆ τοῦ Ψύχα, ἐκεῖνο τὸ ἀφρόγαλο, ἢ Χιώτικη μαστίχα; ἀμμὲ κ' ἢ Κάκια ἔπειτα, ἢ πρώτη του ἢ κόρη, ποῦ δὲν θυμοῦμαι καὶ καλὰ τὴν ἐνδύμα ἔφορει; ἀμμὲ κ' ἢ Σιφονιοῦσσα μὲ τὰ πολλὰ γεινᾶτα; ἀμμὲ κ' ἢ Λοῖδ, ἢ μέλισσα μὲ τὸ κεντρί στὰ μάτια; ἀμμὲ κ' ἐκεῖνος ὁ ξαντάρι; . . . τί γλῶσσα καὶ τί μέλι! ἂν χρέη χοροφύλακος καὶ οὗτος ἔξετελει, καθένας θὰ ἐπλήρωσε μὲ μιαν λέξιν μόνον πᾶν ὅ,τι ὅτ' ὁ Δημόσιον καθυστέρει πρὸς χρόνον. Ἀμμὲ καὶ κάποιος μάγειρος ποῦ «μυρὴς κουζίνα; ἀμμὲ καὶ μιὰ κοντόχοντρη ὡς εἰδὸς τὴ Ροζίνα, κ' ὁ σύζυγός της ὁ γατοῦς μ' ἓνα μακρὸ κλιστήρι, μὲ ἀσπρα γένεια καὶ μαλλιά σὰν τὸ τουλομοῦτι; Ἀμμὲ κ' αὐτοὶ ποῦ ἐφθασαν ἐσχάτως «στὴν Ἑλλάδα; Ἀμμὲ ὁ γέρο Κορωνιδὸς μὲ κόκκινη βελλὰ καὶ μὲ πολλὰ καραμποῖα καταπαλαειμμένος; κ' ὁ Εὐγενίδης δίπλα του μὲ φράκο κορδαμένος; Ἀμμὲ ἢ Σκωτὶς ποῦ σ' ἔσφαξε μὲς «στὴς καρδίας τὰ βάρη; ἀμμὲ κ' ἐκεῖνος ὁ σουπὲς τοῦ ἀθανάτου Στάθι, οἱ καπνοὲς οἱ ἀστακοί, τὰ ψάρια, ἢ σαμπάνια; ἀμμὲ καὶ ἢ καμέλιας, τὰ χιόνια, τὰ στεφάνια; . . . ὅλα μείνουν ἀλησμόνητα στὸν ἄπαντα αἶωνα, κ' αὐτὸ σοῦ λέγω, Περικλῆ, μὲ δύο λόγια μόνον πῶς εἰς τὰς δέλτους τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγάλου κόσμου δαὸ μπάλοι μόνον θὰ γραφοῦν. . . τοῦ Ψύχα κ' ὁ δικός μου.

Π. — Ὅρσε λοιπὸν παγαλάρωμα καὶ τώρα πῆς αἰετοῦ. . .

Φ. — Μὴν ἀναξέσης, Περικλῆ, πληγὰς ἐπουλωθείσας.

Π. — Ὅρσε λοιπὸν καὶ ἄλλῃ μιὰ διὰ τὰς ὑμνηθείσας.

Τὴν προσεχῇ Παρασκευὴν ὅτου Π α ρ ο ν α σ ο ὀ τὸ βῆμα ὁ Βαλαβάνης ὁ δευτέρως χωρὶς μεγάλῃ λίμᾳ περὶ Ἑλλήνων θὰ εἰπῇ τῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τοῦτέστι περὶ θέματος μεγάλης σημασίας. Καὶ τὴν «Καμπάνα τοῦ Χωρίου» προσέτι θ' ἀναγνώσῃ καὶ εἰς αὐτὸ τάνανγισμα θὰ τρέξουν ὅσοι ὅσοι.

Ὁ Φασουλῆς μὲ κέφι χορὸ μεγάλο κάνει
μαζὶ μὲ τὸν Τρικούπη καὶ μὲ τὸν Δεληγιάννη.

Φ. Ἐμπρός, λεβένταίς, στὸ χορὸ μὲ χίλια δαὸ λουλούδια νὰ ποῦμε τῆς Ἀποκριῆς τὰ ὑπερτα τραγοῦδια. Τρικούπη μου βασιλικὴ, μεγάλο τόνομά σου, μὰ πρὸ μεγάλο τὸ φοκὸλ καὶ τὸ περίσσευμά σου. Πῆλα χρυσὸ γαφύρι μου καὶ ἀσπρη φαβορίτα, κ' ὁ Σύνλογός σου, Θεοδωρῆ, πηγαίνει ὅλο νερίτα.

Τρ. Πολλοὶ ὅτ' ὁ κόσμος εἰ καὶ ὡμοῖοι, ψηλὲ λίγνέ μου κρῖνε, μὰ σὰν τὸ Ἰσοζύγιο ἄλλος καθὼς δὲν εἶναι. Αὐτὸ τὸ Ἰσοζύγιο τὸ μυριανθεῖατο μοῦ τρῶει τὰ σηκῶτά μου, μὲ φέρνει ἄνω κάτω.

Δε. Τὸν βασιλεῖα ἐρώτησα γιατί μὲ βασανίζει κ' ὁ βασιλεῖας ὅτ' ὁ λόγια μου ἀέρα κοπανίζεις. Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ, γλιστρῶ καὶ πέφτω κάτω, κ' ἂν δὲν γυρίσῃ νὰ μὲ ὅτ' σηκόνωμαι καὶ φεύγω.

Φ. Αὐτὸς ποῦ σέρνει τὸ χορὸ τοῦ πρέπει ἓνα συμπάρο, ἓνα χρυσὸ παράσημο καὶ πέταμα ὅτ' ὁ κάρω.

Τρ. Ἄν λέω γὰρ περίσσευμα τὸ κάρω ἀπὸ πῆλα. . . ἀνάθεμά τὴν τρεῖς φορές τὴν ὥρα ποῦ τὸ βρῆκα.

Δε. Ἀνάθεμα τὰ λάχανα κ' ἐκεῖνα τὰ νταούλια, ἀνάθεμά τα τρεῖς φορές καὶ τὰ κοκκινογούλια.

Τρ. Ἐγὼ κ' ἂν καμαρώνωμαι κ' ἂν θῶ σὰν περιδόλι νᾶναι καλὰ ὁ βασιλεῖας κ' ἢ φαμελιά του ὅλη.

Δε. Ἐγὼ κ' ἂν ξεροψήνωμαι καὶ ξεροκαταπίνω νᾶναι καλὰ ὁ Σύνλογος κ' ἓνα λεπτὸ δὲν δίνω.

Τρ. Ἐγὼ κ' ἂν εἶμαι φουντωτὸς σὰν τὴν περικοχλάδα νᾶναι καλὰ ὁ βασιλεῖας κ' ἐκεῖν' ἢ Μανωλάδα.

Δε. Ἐγὼ κ' ἂν τρώω λάχανα καὶ βλέπω ὅτ' ὁ οὐράνιος νᾶναι καλὰ ὁ Σύνλογος καὶ τρώω καὶ ρεπάνια.

Τρ. Βασιλικὸ ἐφύτεια ἐπάνω ὅτ' ὁ ἀστέστη νᾶναι καλὰ ὁ βασιλεῖας νᾶναι πῆ «Χρῆστος ἀνέστη».

Δε. Βασιλικὸν ἐφύτεια κ' ἐδῆξε μαντζουράνα κ' ὁ Κοντογιάννης πῶς μου σημαίνει τὴν καμπάνα.

Τρ. Τὸν Σύνλογό σου, Θεοδωρῆ, γὰρ βάλλον ὅτ' ὁ μαστίχο καὶ κάμε τὸν μιὰ πιλαφά κ' ἐγὼ τὸ ρύζι στέλλω.

Δε. Κόψε κλωνὶ βασιλικὸ καὶ μέτρα φύλλο φύλλο, λογάρισε καὶ τὸν καιρὸ ποῦ μὲ παιδεύεις, σκόλο.

Φ. — Θέλω χαρτὶ τὸν οὐρανὸ, τὴ θάλασσα μελάνι, γὰρ νὰ σὰς γράψω καὶ τῶν δαὸ τὸ εἶδός μου βάνει. Μὰ εἴπαμε, λεβένταίς μου, παραπολλά καὶ σώνει, κ' ἂς πῆ τὰ ρέστα τοῦ χοροῦ καλλίτερο ἀηδόνι.

**Ὁ Φασονλῆς πικρῶς θρηνῶν
τὸν Καίσαρα τῶν Γερμανῶν.**

Α'.

Ὁ οὐρανὸς ἐδρόντησε, ὁ Αὐτοκράτωρ πίπτει
κι' ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν ἐξηντηλέμενος κύπτει.
Ἀπέθανε τῶν Γερμανῶν ἡ πρώτη κεφαλὴ
καὶ ἄλγος εἰς τὸ στήθος μου αἰσθάνομαι πολὺ,
καὶ κύπτουν πρὸ τοῦ θνήσκοντος ἐκείνου μεγαλείου
τὰ μεγαλεῖα τοῦ ἐνὸς καὶ ἄλλου βασιλείου.

Δύο Μεγαλειότητες ἐχάθησαν μαζί . . .
ὁ Αὐτοκράτωρ ἔδυσε, ὁ Βασιλεὺς δὲν ζῆ.
Δύο κλεινῶν ἐξουσιῶν τὸ κλέος ἀπωλέσθη,
δύο στεμμάτων φωτεινῶν ἡ λαμπηδὼν ἐσδέσθη,
διπλοῦν ἐπῆλθε κτύπημα, διπλοῦς ἐπῆλθε πόνος,
ὁ Καίσαρ καὶ ὁ βασιλεὺς ἀπέθανον συγχρόνως.

Ἐξερριζώθη ὁ κορμὸς τῆς γηραιᾶς ἐλάτης,
ἀπηύδησε τῆς Σάδοδας ὁ μέγας στρατηλάτης,
αὐτὸς ποῦ ἐμεγάλωσε εἰς τῶν μαχῶν τὸν σάλον,
αὐτὸς ποῦ δοῦλον ἔσυρε τὸν Καίσαρα τῶν Γάλλων,
τὴν ὄψιν δὲ μετήλλαξε τῆς ὅλης οἰκουμένης,
κι' ἐξεδικήθη ἴσθμῳ Σεδᾶν τὴν ὕβριν τῆς Ἰένης.

Ἀπέθανεν ὁ κραταῖος, ὁ λάμπων εἰς πορφύρας,
δαφνοστεφής εἰς τὴν ἀκμήν, δαφνοστεφής ἴσθμῳ γῆρας,
ὑπὸ τὸ μέγα σκῆπτρον τοῦ ὀλοσχερῶς ἐνώσας
βουκάτα καὶ βασιλεία κι' ἡγεμονείας τόσας,
κι' ὀμνόμενος ὑπὸ παντὸς ὑποτελοῦς λαοῦ
ὡς ὑπεράνθρωπόν τι ὄν, ὡς εἰδωλὸν Θεοῦ.

Β'.

Ἀπέθανεν ἡ κορυφὴ τοσοῦτων ἰσχυρῶν
κι' ὁ βασιλεὺς Γεώργιος δὲν ἔκαμε χορόν,
καὶ οὕτω πῶς ἐγλύτωσε δρὸ τρεῖς χιλιάδες φράγκα,
κι' ἡλάττωσε τὰ δάνεια ἢ μιὰ καὶ ἄλλη πάγκα,
κι' ἐγὼ ἂν κι' εἶχ' ἀπόφασι νὰ δώσω νέο μπάλο
μὰ τώρα μετενόησα καὶ θὰ τὸν ἀναδάλω.

Ὁμίλεις, Καίσαρ ἐνδοξε, κι' ὁ οὐρανὸς ἐδρόντα
καὶ ἀνεβοκατέβαιναν τῶν μεσιτῶν τὰ φόντα,
καὶ ὅταν ἐσχυθρῶπαζες ὁ κόσμος μετὰ φρίκης
τὸ ξίφος ἐτοιμάζετο νὰ σύρῃ ἐκ τῆς θήκης,
ὅταν δὲ γέλως ἔστεφε τὰ σεβαστά σου χεῖλη
ἐρρόδιζεν ὁ οὐρανὸς καὶ τῆς αὐγῆς ἡ πύλη.

Ὁμίλεις, Καίσαρ ἐνδοξε, καὶ μ' ἐπικνε τρομάρα
μὴν κάνουν καὶ οἱ Ἕλληνες πολεμικὴ ἀντάρα.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἴσθμῳ μου ἀνέδην,
ἴσθμῳ Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδην, — δρὸ ἴσθμῳ λάδι, τρεῖς ἴσθμῳ ἔσθμῳ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

κι' ἀρχίσουν τὰ τρεχάματα καὶ οἱ πολλοὶ μελεῖται,
τὰ σοῦρτα φέρτα, ἡ φωναῖς, οἱ ἄνδρες οἱ Ἀρκάδες,
κι' ἐκεῖνο τὸ κυνήγημα ἐφέδρων κι' ἐπιστράτων
κι' ἡ κάθοδος πολεμιστῶν ἐκ τῶν τετραπεράτων.

Μὰ τώρα δὲν θὰ βγάζης πιὰ κανένα μαριφέστον,
θὰ παύσης πλέον πόλεμον κι' εἰρήνην νὰ κηρύττῃς . . .
ὁ Καίσαρ ἀπεδίωξε κι' ἄς πῶ «θεὸς σχωρὲς τον»
γιατ' ἦταν ἄνθρωπος καλὸς κι' αὐτὸς ὁ μακαρίτης,
ἂν καὶ θαρρῶ πολλὰς φορὰς ἀπάνω ἴσθμῳ τοῦ
κι' αὐτὸς ἀνθρώπους ἀρκετοὺς ἐπῆρε ἴσθμῳ λαίμῳ του.

«Θεοῦ ἔλεος» ἔκαμε πολέμους ἀνδροφόνους,
θεοῦ ἔλεος ἔβλεπε σφαζόμενα τὰ στήφη,
διότι ὅλ' οἱ Καίσαρες ποῦ στέκουν εἰς τοὺς θρόνους
θεοῦ ἔλεος ἀνασποῦν πρὸς πόλεμον τὰ ξίφη
καὶ ἱκετεύουν τὸν θεὸν καθὼς καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι
ἴσθμῳ δίκαιον ἀγῶνά των τὸ χέρι του νὰ βάλῃ.

Θεοῦ ἔλεος κατακτοῦν τοῦ γείτονος τὸ χῶμα
κι' ἀμειλικτοὶ ποδοπατοῦν τὸ ἔνα κι' ἄλλο πτώμα.
Καθένας ἀγωνίζεται τὸ δίκαιον νὰ εὕρῃ
καὶ τὸν θεὸν παρακαλεῖ μὲ πόνον καὶ ἰδρώτα,
ὁποῦ σαστίζει κι' ὁ θεὸς κι' ἐκεῖνος δὲν εἰσεύρει
ποῖν ἀπὸ τοὺς χασάπηδες νὰ βοηθήσῃ πρῶτα.

Γ'.

Ὁ Βασιλεὺς καὶ Ἄνακτες, μὲ χόλον καὶ θυμὸν
κατάρας πάλιν φοβεράς τοξεύω καθ' ὁμῶν.
Ἐν τούτοις ὅμως στέκομαι κι' ἐγὼ σιωπηρὸς
καὶ πρὸ τοῦ μεγαλείου σας ὁ φουκαρὰς τὰ χάνω,
κι' ἐνὸς σᾶς ἀνέχεται ὁ κόσμος ὁ μωρὸς
θὰ σᾶς ἀνέχωμαι κι' ἐγὼ . . . τί διάβολο νὰ κάνω!

Ἀπέθανες, ἀπέθανες, καὶ δὲν ὑπάρχεις πλέον
σὺ ὁ δοξάσας τὸν λαμπρὸν τῶν Χοεντζόλλερν οἶκον,
ὁ δαφνηφόρος νικητὴς καὶ τῶν μαχῶν ὁ λέων,
καὶ τώρα δειπνῶν θὰ γενῆς τῶν βρωμερῶν σκολήκων,
κι' ἐγὼ τὸνίζων πένθιμον θανάτου ἐλεγείον
διὰ τὴν ματαιότητα θρηνῶ τῶν ἐπιγείων.

Εἰς τὴν κοινὴν μητέρα γῆν μὲ τοὺς λοιποὺς κατὰ
κι' ὀπίσω σου τὰ σκῆπτρα σου καὶ τὰς πορφύρας τράδα,
καὶ καθενὸς προγόνου σου τοὺς ἄθλους σου εἰπέ του
κι' ἐκεῖ περίμενε κι' ἐμὲ μετὰ τοῦ Περικλέτου.
Αὐτὰ καὶ ταῦτα, Γερμανέ, καὶ τώρα σιωπῶ,
τὰ δ' ἄλλα ὅταν εἰς τὴν γῆν κατέλθω θὰ εἰπῶ.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μακμή.